

Forfatter: ?

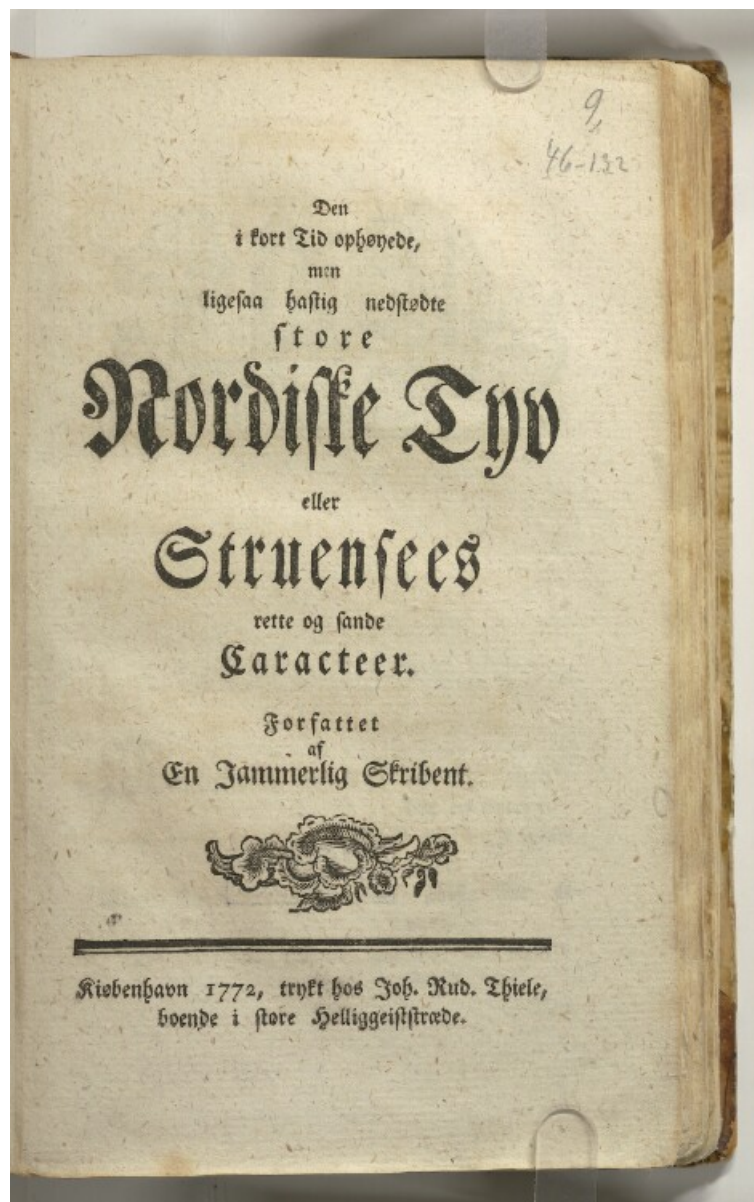
Titel: Den i kort Tid ophøuede men ligesaa hastig nedstødte store Nordiske Tyv eller Struensees rette og sande Caracteer. Forfattet af en Jammerlig Skribent.

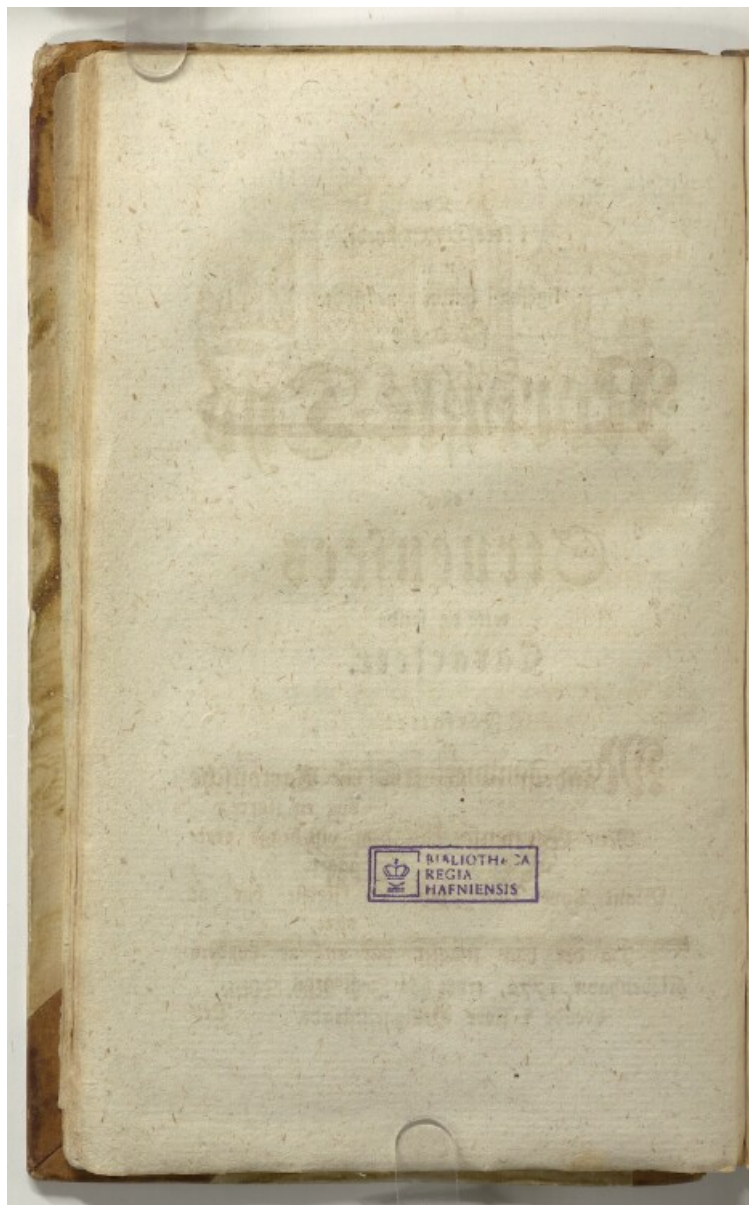
Citation: ?: "Den i kort Tid ophøuede men ligesaa hastig nedstødte store Nordiske Tyv eller Struensees rette og sande Caracteer. Forfattet af en Jammerlig Skribent.", i ?: *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 6*, J.R. Thiele, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_006-shoot-workid2_006_009/facsimile.pdf (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 6

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

Mandrin en stor Tys var Cartouche
dog en større;
Men Struense han dem vist begge overs
gaaer.
Blant Tys-Tallet han den største bør at
være,
Da det han staalet har en at vurdere
staaer.

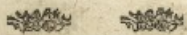
A 2

Den

Den største Skat der var i heele Nordens
Rige
Han med Behændighed har stiaalet hen til
sig,
Han er et Wunder-Verk det vist enhver maa
sige:
Da Verden viser knap een til, som han er
liig.

Han stial, (o saele Ivo!) vor gode Konges
Herte,
Og Hendes ligesaa, som Kongen elskte
mest;
Med dette Tyverie han gjorde os en Smerte,
te,
Just da for Kongen vi os glædte aller-
best.

Ja meer mod Himlen selv han Tyverie har
revet;
Den Allerhøieste han selv har røvet
fra;
Ham selv, som stæbte ham, og os, og hver
af Støvet,
Hans Gjerninger han saae, og nægtet ham
endda.
Ach,

Ah, grumme Tyverie! hvor kunde nogen
 tænke,
At iblant Menneſter ſig Nedrige var
 til?
Dg hvor hvor ſmeeder man i Verden vel en
 Lank,
Som man en alt for ſæt for hannem ag-
 te vil.

Man Norden ſaae forſagt, hver Mand man
 herte Flaqe,
Saa længe denne Mand paa Hffens Sæ-
 de var;
Man angſtedes, og Skrak man ſelte alle
 Dage,
Dg for en blodig Striid en gruſom Fyngt
 man bar.

Man ſaae Fritænkere til Wrens Spids
 komme,
Dg Redelighed ſtod, ſom hoz, et Dælle
 gient.
Den ſom kun tænkte ret var værd de værſte
 Domme,
Dg for Forradere kun Hffens var beſtemt.

Men Bladet vendtes om, Ferræderen ned-
falder,
Hans Throne borte blev hans, Magt ey
gielder meer;
Hans største Herlighed et Fængsel man nu
kalder,
Og mindste Knæfald ey for hannem meere
steer.

Saa see Fritænker nu en Almagt har os
styret,
Og troe i Lænker nu, at der en Gud er
til
De Kugler, som du har mod os saa tit ud-
shret:
De fra en større Magt dig selv nu ram-
me vil.

Den Gud vi troet paa har reddet os af
Snaren,
Som Helvede og du, og Diævel spændte
ud;
Vi er undloben, men nu er du selv i Fa-
ren,
Og Straf er dig bestemt af Evighed og
Gud.

Nu

Nu styres Lander af sin egen Ægte-Fader,
Af ham, som Herren selv til Konge sat for os:
Paa Hannem Norden sig næst Gud med Haab forlader,
At Hans Regiering skal Ham give største Roes.

Gud spare Ham ifkun i mange Aar i Live!
Og lad Ham nyde Fred og Roe i Rigerne;
Gud lad Forrædere fra Ham langt borte blive!
Da Nordens Glæde vi i Christian skal see.

